

[H. K. Sørensen.]

større produktivitet eller bedre teknik. Dette kan siges med sikkerhed, fordi de tekniske forskelligheder, der måtte eksistere, slet ikke kan være så store, at de kan begrunde de store prisforskelle, der findes på varerne. Disse priser er baseret på så lave lønomkostninger, at det er unfair at lade danske arbejdere konkurrere dermed selv ved benyttelse af en eventuel højere teknik.

Til illustrering heraf skal jeg nævne et eksempel — kun ét for ikke at trætte det høje tings medlemmer, men eksemplet er kun et af mange. Det turde til gengæld også være meget klart. Et parti, 1 500 dusin, frottéhåndklæder leveredes for nylig til Danmark fra østen til 10 kr. pr. kg ifortoldet, medens prisen for det garn, altså tilsvarende bomuldsgarn, hvoraf håndklæderne er fremstillet, her i Danmark er ca. 11 kr. pr. kg. Man kan altså sige sig selv, at nogen konkurrence kan der ikke være tale om fra dansk side over for en sådan handel, og jeg kan vel tænke mig, at man forundret spørger, hvorledes så stor forskel overhovedet kan fremkomme, og hvor længe noget sådant kan blive ved. Jeg er bange for, at det kan blive ved meget længe, for her er tale om en dumping, der kan gøres næsten permanent over for Vesteuropa under de bestående forhold. For det første fordi selve stabelvaren, bomulden, formentlig nyder godt af den specielle interesse, Amerika har haft i at bringe Japans industri på fode. Dernæst fordi, som alle ved, lønomkostningerne og levestandarden for østens arbejdere er langt, langt under danske arbejderes, så langt under, at selv den større produktivitet, der måtte eksistere for den danske arbejder, ikke kan ophæve forskellen. Og endelig fordi der naturligvis drives en udpræget prisdiskriminering over for Europa og Danmark, et fænomen, der også pressede på i 1930'erne, og som i dag synes at melde sig med forøget styrke.

Denne dumpingkonkurrence gennemføres meget dygtigt, idet man går så vidt som til nøjagtigt at kopiere de varer, som danske fabrikker bringer på markedet, hvilket naturligvis letter indføringen af japansk fremstillede varer på markedet.

Hvor meget betyder hele dette forhold? Det betyder i penge endnu ikke så meget,

men handelen accelererer stærkt, idet importen i perioden fra 1. januar til 31. oktober 1956 androg 3 mill. kr., men i de samme 10 måneder af 1957 androg 22 mill. kr., og man må forudse, at denne takt i forøgelsen vil holdes fremover. Det er klart, at en sådan bestående mulighed for køb til meget billige priser forstyrrer hele markedet, selv om importen kun andrager 7-8-10 pct. af forbruget. Jeg antager, at jordbunden vil være moden for forståelse af dette forhold i disse dage, hvor det klart ses, hvorledes en relativt lille mængde smør kan bringe et helt stort markedes priser i ulave. Hos danske arbejdere er forståelsen af forholdet for længst til stede. Ikke blot ved de nemlig ud fra en rent faglig betragtning, hvad det betyder for dem, når en mand melder sig til konkurrencen for en løn, der er 25 pct. under akkordtariffen. Men de ved også, at denne specielle danske industri, som jeg her foreløbig taler om, gennem deres og andres indsats har en særlig stor produktivitetstigning at fremvise, idet perioden maj-juni 1957 viste en produktivitetsindeks for tekstilindustrien på 146 og for hele industrien på 122, idet 1949 bruges som basis.

Lad så være, at denne indeks for tekstilindustrien kan være lidt for stor, fordi man naturligvis i denne industri, hvor der er gået mange arbejdere fra, har beholdt de bedste af arbejderne, og lad være, at det væsentlig er virksomheder med lav produktivitet, der har måttet standse — der skal dog nok blive en stigning på ca. 33¹/₃ pct. tilbage. Det kan denne industri være bekendt, det kan både virksomhederne og arbejderne være bekendt, og det er urimeligt, at en unfair konkurrence skal ødelægge denne præstation.

Hvad kan der så gøres derimod? Og bør der gøres noget derimod? De japanske varer har bragt uro både i USA og i Europa. USA har selv valgt den udvej at foreslå en kvotaordning, vistnok i forhold til den amerikanske produktions størrelse, og så vidt jeg ved — men helt eksakte oplysninger savner jeg — er Japan gået ind herpå. Canada tog, da Japan blev medlem af GATT, forbehold, idet man reserverede sig ret til at begrænse importen fra Japan. Den svenske handelsminister har i en avisartikel udtalt sig i samme retning, idet også han var af den mening, at man måtte begrænse sådanne varers mængde i importen. Man kan altså udmærket